

κουπιά, τὰ δόποια εἶχαν χαθῆνες τὸ ναυάγιον, ὁ Ἰνδός κατεσκενεῖσεν ὅκτω λεύγη τακαρί, δηλαδὴ μαχρὰ καὶ πλατεῖα κουπιά, διέτι οἱ λευκοὶ δὲν ἡσαν συνηθισμένοι γὰρ μεταχειρίζωνται τὰ κουπιά τῶν Ἰνδῶν.

Ο Δέν Ραφαήλ ἐν τῷ μεταξὺ εἶχεν ἔτοιμάσῃ τὸ κουπά, ἀπὸ τὸ δόποιον εἶχε κάμη κασσάβα, ἐνῷ ὁ ἴατρός καὶ ὁ Ἀλόνης ἔκαμναν καπνιστὰ μὲ σιγανὴν φωτιὰν σεβαστὸν ἀριθμὸν φαριῶν τοῦ ποταμοῦ.

Ἐπεὶ τὴν ἡμέραν μετὰ τὸ ναυάγιον τῆς λέμβου, ὅλα ἡσαν ἔτοιμα διὰ τὴν ἀναχώρησιν.

Ἐπειδίκασαν τὰ τρόφιμα τὰ ἐτοποθετηθένταν εἰς τὴν πρᾶσαν καὶ τὴν πρύμνην, διὰ γὰρ ἰσορροπήσουν καλλίτερα τὸ μονόξυλον, καὶ τὸ πρωὶ τῆς ἔβδομης ἡμέρας ἀνέπλευσαν, χωρὶς ἐμπόδια, τὸν καταράκτην.

Τὸ μονόξυλον ἀρμένικε λαμπρά. Ήτο πολὺ ἐλαφρότερον ἀπὸ τὴν λέμβον, καὶ δύο μόνον κουπιά ἡσαν ἀρκετά διὰ γὰρ τὸ κάμνουν γὰρ πάριν τέσσαρα μίλια τὴν φραν. Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον οἱ ταξιδιώται μας ἡμποροῦσαν γὰρ συναλλάγωνται καὶ νὰ ἔκουραζωνται.

Ἐταξεῖδευσαν ἔνδεκα ἡμέρας. Ἐπέρασαν ἀπὸ τὰς συμβολὰς διαφόρων παραποτάμων, ἄλλων μικρῶν καὶ ἄλλων μεγάλων, προσῆγγισαν δὲ εἰς τὴν ἔηραν δύο φοράς, διὰ γὰρ ἀγαγεώσουν τὴν προμήθειαν τοῦ γνωποῦ ἀρέατος, καὶ ἐσκότωσαν μερικοὺς μυρμηκοφάγους ποὺ τοὺς ἐπέτυχαν πλησίουν μᾶς συστοιχίας ἀπὸ φωλεὰς τερμιτῶν. Ἄφοῦ ἐπέρασαν τόπους ἐρήμους καὶ ἐντελῶς ἀγρίους, ἔφθασαν τέλος εἰς τὸ στόμιον τοῦ Βενιτούσην, τοῦ ποταμοῦ δύτις ἔμελλε γὰρ τους φέρην εἰς τὴν περιπόθητον Πόλιν τοῦ Χρυσοῦ.

Οταν ἀντίκρυσε τὰ ὄδατα τοῦ ποταμοῦ ἐκείνου, τὰ δόποια ἔξεχνοντο ἀφρισμένα εἰς τὸν Ὀρεγόνον, ὁ Γιαρουρῆς, διὰ πρώτην φοράν, ἐπρόφερε τὸ δύομα τοῦ Γίόπη.

Ἡ ζωὴ τοῦ Γίόπη εἶναι δικῆ μου! ἀνέκροξε μὲ ἀπέργραπτον τόνον.

Κατόπιν διηγήσαν τὸ μονόξυλον πρὸς τὴν ἀκτήν, τὸ ἐκάθισεν εἰς τὰ ἀμμωδῆτα ρηχά, ἐγκατέλειψε τὰ κουπιά, ἐσταύρωσε τὰ χέρια του εἰς τὸ στήθος του καὶ ἐνύπταξεν ἀτενῶς τὸν Δόν Ραφαήλ μὲ τὰ μάτια του, ποὺ ἔγραζαν ἀστραπάς;

— Ἄς μιλήσωμε, ἀφέντη! εἶπε.

— Τὶ θέλεις νά μου πῆς; ἡρώτησεν διὰ καλλιεργητής, ἀρκετά ἔκπληκτος, ἀπὸ αὐτὸν τὸ ἀπέρσοπτον προσόμιον.

— Ἐφύλαξα τὸν λόγον μου καὶ σ' ἔφερα εἰς τὸν δρόμον ποὺ πηγαίνει εἰς ἐκείνην τὴν ἔξακουστην Πόλιν τοῦ Χρυσοῦ, τὴν δόποιαν οἱ συμπατριῶται σου, τρεῖς αἰδίνες τώρα, ζητοῦν γὰρ εἴρουν. Προδίδω τὴν φυλήν μου, προδίδω τὸ μυ-

τικόν, ποὺ τόσα χρόνια μένει κρυμμένον ἀπὸ τοὺς ἀγνούμενούς της γενεᾶς σου· μένων ὥστε δὲν ἀφίναι τόπου οὔτε δι' ἓνας γίνωσκεν τὸν ἀνθρώπουν νὰ πράσῃ. Ο ποταμὸς ἐφοίγετο ἐγενέλως ἔρημος δὲν ἦτο ἐκεῖ οὔτε καλύπτη, οὔτε μονόξυλον. Καὶ αὐτὰ τέβησαν ἀπὸ τὰς μακρυνάς χώρας, ὅπου βασιλεύει ὁ ἥλιος εἰς τὴν δύσιν, διὰ γὰρ γλυτώσουν ἀπὸ τὴν κατατίσιν τῶν λευκῶν, καὶ διὰ αὐτὰ διέτα διὰ νὰ ἐκδικηθῶ τὸν Γίόπη. Τώρα ὀπαύτω ἀπὸ ἑσές, τὸν ἀφέντη μου σύμερα, ἀλλὰ ὅχι αὔριον, διότι εἴμαι Ἰνδός ἐλέυθερος, γάρ με βοηθήσεις εἰς τὴν ἐκδικησίαν μου!

— Ἐξηγήσου, Γιαρουρῆ, εἶπεν ὁ Δόν Ραφαήλ.

— Εἰσαι πάντοτε ἀποφασισμένος γάρ με ἀκολουθήσῃς;

— Πάντοτε.

— Καὶ νά με βοηθήσεις νὰ εύρω τὸ δίκαιον μου;

— Τί δηλαδή;

— Νὰ γίνω, πρῶτον καὶ κύριον, ὁ ἀνώτατος ἀρχηγὸς τῶν ιερῶν τοῦ ἥλιου.

— Θά σε βοηθήσωμεν, δέσον ἐπιτρέπουν αἱ δυνάμεις μας.

— Καὶ νά σκοτώσω τὸν Γίόπη.

— Αὐτὸς εἶναι δουλειὰ δικῆ σου, καὶ προδώσῃ εἰς ἐκείνους τοὺς ξένους τὸ ματικόν, τὸ δόποιον τῶν ζηλοτύπων ἐφύλαξαν ἐπὶ τρεῖς αἰδίνας οἱ ὄμοι φυλοί του.

Κατὰ τὸ βράδυ, ἐνῷ ἔδεναν τὸ μονόξυλόν των πλησίουν μιᾶς ἐλάτους σαβάνιας, τὴν δόποιαν ἔχωριζεν ἀπὸ τὸν ποταμὸν στενή γλώσσα γῆς, ηκουσαν αἱ δυνάμεις μας.

— Ο Ἰνδός εφάνη ἀπορῶν μὲ αὐτὴν τὴν ἀπάντησιν, ἀλλὰ ἀφοῦ ἐσκέφθη διλόγος στιγμάς, εἶπε :

— Ισως ἔχεις δίκαιον. Οταν γίνω ἀνώτατος ἀρχηγὸς τῆς φυλῆς, θὰ κυριαρχεῖς μὲν γάρ μου νὰ ἐκδικηθῶ.

— Καὶ νά σκοτώσω τὸν Γίόπη;

— Είσαι βέβαιος;

— Τώρα, ἀφισε νὰ μιλήσω καὶ ἔγω.

— Εδείπηνταν μὲ κασσάβα καὶ μ' ἔνα κομμάτι κυνῆγη, μαγειρεύμενόν ἀπὸ τὸ πρωΐ, διότι δὲν ἐτόλμησαν γάρ τὸν ποταμὸν τοῦ ἥλιου;

— Είναι πολύτιμος ἡ φυλή τῶν τεχνῶν τοῦ ἥλιου;

— Είναι ἀρκετὲς; χιλιάδες, καὶ εἶναι σύμμαχοι μὲ ἄλλας φυλάς, ἐπίσης μεγάλας.

— Καὶ ἀρκοῦμεν ἡμεῖς διὰ νὰ νικήσωμεν τὸν Γίόπη;

— Μείδιαμα ἐπήνθησεν εἰς τὰ χεῖλη τοῦ Γιαρουρῆ.

— Εἶχα καὶ ἔγω τὸ κόμμα μου εἰς τοὺς Καστιπάγότους, — εἶπε κατόπιν. Οι δέοι τοῦ ἥλιου δὲν γνωρίζουν τὰ τουρέκια, καὶ λογαριάζω πᾶς θά τους τρομάζωμεν μὲ τὸν κρότον που κάμνουν.

— Τότε ἔχεις τὸν λόγον μου.

— Πολύ καλά. Ο Γίόπης εἶναι στὰ χέρια μου. . . “Ἄς πηγαίνωμεν!

— Πότες ἡμέρες χρειάζονται διὰ νὰ φύτωμεν εἰς τὴν Μανδαν;

— Τέσσερες.

— Ολες διὰ τοῦ ποταμοῦ;

— Οχι μεθαύριον θά τον ἀφίσωμεν καὶ θά βαδίσωμεν ἐπάνω στὰ βουνά. Δὲν εἶναι φρόνιμον νὰ τον ἀνεβοῦμες ὑψηλότερα. Εμπρός λοιπόν!

— Εξανάπιασαν τὰ κουπιά καὶ ἐξηκούσθησαν ν' ἀναπλέουν τὸν ποταμόν, στις κατέβαινες μεταξὺ δύο δύθην, αἱ δόποιαν εἰς τοὺς Ἰνδούς ώς δοχεῖα νεροῦ καὶ ώς πίατα.

— Τὸ τὴν σκιάν τοῦ φυτοῦ ἐκείνου, εστέκετο ἔνας υψηλόσωμος Ἰνδός, μὲ

κατάστικτα τὸ πρόσωπον καὶ τὸ στήθος, μὲ ἕνα κόκκινο μανδύλι εἰς τὸ κεφάλι, ὅπως ἐσυνείθειαν ἀλλοτε γὰρ φοροῦν οἱ Ἰνδοί τοῦ Περού, καὶ μὲ ἕνα φουστάνι, ἐπίσης κόκκινο, γύρω τὴν μέσην του. Εἶχεν ἀφίση κατὰ γῆς τὸν καλαμώλην του, διὰ νὰ δεῖξῃ ὅτι δὲν εἶχεν ἔχθροικούς σκοπούς.

Ο Γιαρουρῆς, ἀμαὶ τὸν εἶδεν, ἐστάθη φιθυρίδων :

— Εσύ εἶσαι, Σιπάνα;

— Εγώ, Γιαρουρῆ. Ήκουσες τὸ σύνθημα;

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ Γιαρουρῆς μὲ βραχήν φωνήν.

— Εγώ ἔπειτα ἡμέρας ποὺ σὲ περιμένω.

— Πῶς ξεψύρες ὅτι θὰ ἐπέστρεφα;

— Ανθρωποι πιστοί σὲ εἶδαν μὲ τοὺς λευκούς ἀνθρώπους.

— Αὐτοὶ ποὺ ἔθολιαζαν τὴν βάρκα;

— Ναί.

— Ποιοί εἶνε;

— Τί σε μέλει; . . . Είναι Ἰνδοί ποὺ δεν προδίδουν τὴν φυλήν των.

— Α! εἶπεν ὁ Γιαρουρῆς, μὲ σφιγμένα τὰ δόντια. — Καὶ σύ, τί θέλεις; .. γιατί μ' ἐφώναξες; Ποιός σ' ἔστειλε;

— Ο Γίόπης.

— Αὐτός! . . . ἀνέκραξεν ὁ Ἰνδός. — Καὶ τί ζητεῖ ἀπὸ μέμε;

— Σε προκαλεῖ νὰ γυρίσης πίσω, εἰς τὸν Ορεγόνον.

— Εγώ; . . . Ποτέ! Θέλω τὴν ζωὴν τοῦ Γίόπη!

— Γιαρουρῆ, εἶπεν ὁ Ἰνδός μὲ σοδαρὸν τὸν πρότερον πράγμα ἀπὸ δύο στρατηρίστης τοῦ Ομηρού, καὶ τὸ ωραίτερον πράγμα ἀπὸ δύο ζητητῶν τοῦ Λαζαρίου.

— Είναι δύο ζητητῶν τοῦ Λαζαρίου τοῦ Ζητῆς Πλάτωνος, ἐπομένως αὐτοὶ οἱ δηλίγοι στίχοι θεωροῦνται ώς τὸ τελείτερον, τὸ οὐρανούριον στοιχεῖον της φύσης.

— Δέν είμαι πλέον εἴμαι Ἰνδός γωρίς φυλήν.

— Γιαρουρῆ, προδίδεις τὴν πατρίδα.

— Ο Γιαρουρῆς δὲν ἔχει πατρίδα πλέον.

— Προδίδεις τὸ πρωτιώνιον μυστικόν μας.

— Ναί, μὰ ἐκδικοῦμαι τὸν Γίόπη.

— Γιαρουρῆ, είμ

Ζωγραφισμένες, ή όποια κόπτεται εἰς τὸν ἔνα στίχον (Ζωγραφι) καὶ συγχίζεται εἰς τὸν ὄποιον (σμένες). "Οταν κατηγόρησαν τὸν Σολωμὸν διὰ τὸ στοιχουργικὸν αὐτὸν σκέρτον, τὸ δύοτον μεταχειρίζεται συγκότατα, ἀπεκρίθη δὲ τοῦ τὸ ἐδίδεις «τὸ ἀπόκρυφο τῆς τέχνης του καὶ τὸ παράδειγμα τῶν μεγάλων», καὶ ἔφερε πλήθος παραδείγματα ἀπὸ τὸν Ἀριστον, τὸν Δάντην, τὸν Πίνδαρον καὶ τοὺς ἀρχαίους ἔληγας τραγικούς, οἱ οποῖοι διοίως «τσαλίζουν» τὰς λέξεις. Μὴ νομίσετε λοιπὸν δὲτι εἶναι λάθος. Ἀπεναντίας εἶναι μία καλλονή τοῦ στίχου, — ἀλλὰ διὰ τὰ δειχθῆ, χρειάζεται καὶ κάποια τέχνη εἰς τὴν απαγγελίαν.

Σᾶς σπουδαίου ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'.

— Γιὰ σταθῆτε λιγάνι! — εἶπε ὁ Μανώλης, τὸ Ἀρκουδόπουλο. — Δὲν πᾶμε νὰ ρίξωμε μὰ ματιὰ καὶ στὸ σχολεῖο τώρα; . . . Ποιὸς ξέρει τὶ νάνε ἐκεὶ μέσα, καὶ τί πράγματα μπορεῖ νὰ βροῦμε!

— Σύμφωνος! εἶπε καὶ ὁ Μήτσος, ὁ ἀδελφός του. Ψηφίζω πᾶς πρέπει νὰ πᾶμε. . .

— Εχει κανεὶς ἀντίρρησιν; — ήρωτησεν ὁ Παρδαλάκης, ὁ ἀνεψιός του βουλευτοῦ κυρίου Λεοπάρδου.

(Ἐπειδὴ ἡταν ἀνεψιός βουλευτοῦ, ἔλεγε καριμάδοφρα κατὶ σπουδαῖα λόγια, — ἀπὸ ἐκεῖνα, που μόνον μέσα εἰς τὸ Βουλευτήριον ἀκούονται.)

— Προτείνω ἔγω, νὰ πᾶμε γὰ φωνάξωμε τὸν Λεονταράκη, καὶ νὰ τὸν καταφέρωμε γὰ ἐλθη μᾶζι! — εἶπε ὁ Γιαννάκης της κυρίας Ελεφαντίνας.

Ἐξεικίνσαν λοιπὸν ὄλοι μᾶζι, καὶ ἐπῆγαν νὰ εἴρουν τὸν Λεονταράκην, καὶ γρήγορα τὸν ἐτσακω-

«Ἐδέχετο γελαστὸς τὰ συγχαρητήρια...»

Μήτσος καὶ ὁ Μανώλης, οἱ δύο που εἶχαν προτείνη αὐτὴν τὴν διασκέδασιν, εἶχαν γίνη ἀφαντοί. Κανένας δέν τους φέρον νὰ τρώγη ἔνδον ἀπὸ τὸν ἀλλοτε φοβερὸν καὶ τρομερὸν δάσκαλον, τὸν στενὸν συγγενῆ της. "Εκαμεγ τρελλὰ πηδήματα ἀπὸ δένδρο σὲ κλαδί, καὶ ἀπὸ κλαδί σὲ δένδρο." Αμα ὅμως εἶδε τὰ ἀλλα μαθητούδια γὰ πλησιάζουν, ἐπήδης;

(Ἐπειτα συνέχεια.) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

— Ποῦ εἶναι ὁ Λεονταράκης; — τὴν ἐρωτοῦν.

— Κοιμάται... επῆγε νά τον πάρῃ λιγάκι, στὸν θόκιο ἐκειγῆς τῆς κυριαρχίας, διότι, λέσι, εἶχε βαρυστομαχία.

— Εκαταλάβαμε ἡ εἶπε ὁ Γιαννάκης. Κ' ἐπῆγαν δὲλιού νά τον ἔξυπνόσουν...

Ο Λεονταράκης πραγματικῶς ἐκοιμώταν καὶ ἐροχάλικε δυνατά. "Εθλεπε ἀσχημο ὄντερο." Εθλεπε στὸν ὄπιον τοῦ τέλος-Τέλος, θυμωμένο, μὲ σγρια μάτια, μὲ στόρα στραβωμένο, ἀπὸ τὸ θυμό, καὶ ἀρματωμένο μὲ δύο βέργες.

— Ναί, ἀπῆγησε δυσθύμως ἡ Μαριάννα. Καὶ εἶπε αὐτὴν πῶς εἶναι ἐλεινά αὐτὰ που ἔγιναν... Δὲν βλέπω δύως τί θέτεις καὶ ἐσύ νά ἔλθης καὶ νά μας χαλάσῃς τὴν διασκέδασιν, ἀφοῦ μάλιστα ἐπλήρωσα καὶ ἔγω τὸ μεριδιόν μου...

— Μὰ ἐσύ δὲν εἶχες διόλου χρήματα. Δέν μου εἶπες δὲτι δύσα εἶχες ἐπῆγαν στὰ πρόστιμα; . . .

— Μου ἐδάνειτες ἡ Μαίρη... ἐμουρμούρισεν ἡ Μαριάννα

— "Ἄστε ἐμπήκες καὶ στὰ χρέη τώρα; — ἐφώναξε φρίττουσα ἡ Δωροθέα.

Η Μαριάννα ἀγεκάθησεν ἐπάνω στὸ κρεβάτι της, λέγουσα μὲ κακιωμένον τρόπον:

— Ούρ, ἀγοράτες! Θὰ τῆς τὰ ἐπιστρέψω, ἀμά μου στείλη ὁ πατέρας, φέστε χρέος δὲν εἶναι. Δὲν θά σου ζαναμίλησω πιά, δὲτι καὶ ἀν πῆς... εἶσαι ἀπαισία! — ἐπρόσθεσε, τρυπόνουσα κάτω ἀπὸ τὰ σκεπάσματα.

Η Δωροθέα ἔδωκε τόπον εἰς τὴν δρυγήν. "Ἔπεσε καὶ αὐτὴ εἰς τὴν κλίνη της. Η Μαριάννα γρήγορα ἐκοιμήθη, ἀλλὰ εἰς μεγαλήτεραι εἶμειναν ἀρκετὴν φραγκούν, συνομιλοῦσαι μὲ χαμηλήν φωνὴν δὲτι αὐτὴν καὶ διὰ τὴν Εθελίναν, χωρὶς νὰ εὑρίσκουν τί διαγωγὴν γενέσθεις δέσμους των.

Τὴν ἀλλην ἡμέραν τὸ πρωΐ, τὰ περιστότερα κορίτσια ἥσαν γυσταγμένα καὶ δύσθυμα, καὶ τὸ ἀπόγευμα τὰ ἔστειλαν εἰς μακρυνὸν περίπατον, δεστις κάπως τὰ ἔξωγόνησεν. Η Δωροθέα ἐπλήρωσε τὴν Μαίρην, διὰ νὰ ἔξαραντο δέσμον τὸ δυνατὸν ταχύτερον τὸ αγόριον χρέος τῆς Μαριάννας, τὴν δόποιαν πάλιν ἐδουκίμασε νὰ συμβούλευσῃ. "Αλλὰ αὐτὴ ἔκλεισε τὸν αὐτιά της καὶ κατ' οὐδένα λόγον ἐπεσθήθη νὰ την ἀκούσῃ, ἐνθαρρυνούμενη εἰς τὴν ἀνταρσίαν της ἀπὸ τὴν φίλην της Αδαν.

Η Δωροθέα ἔλαβε τὰς ἐπιστολὰς καὶ ἐπέστρεψε νὰ εῦρῃ τὴν Μαριάρην.

— Τὶ ἀσχημό πράγμα νὰ σου ἀνοίγουν οἱ ξένοι τὰ γράμματα καὶ νὰ τα διαβάζουν! τῆς εἶπε.

Ἐκάθησαν δίπλα δίπλα καὶ ἤρχισαν νὰ διαβάζουν μᾶζι. Η πρώτη ἐπιστολὴ ἦταν η Λόρη ἔκβαταζαν μὲ κάθε τρόπον ν' ἀποστάσουν τὴν Μαριάνναν καὶ τὴν Εθελίναν ἀπὸ τὴν ἐπιρροὴν τῆς Δωροθέας.

— Εξαφανα δόμως βάζει τές φωνές η Φασούλινα:

— "Αχ! μαρμά μου! τί εἶναι αὐτά; τί τέρατα εἶναι αὐτά που ἔρχονται ἔδω;!" (Ἐπειτα συνέχεια.) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Τ' ΑΓΓΡΙΣΤΑ ΚΕΦΑΛΙΑ

ΑΓΓΑΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια)

Οταν αἱ δύο ἀδελφαὶ ἐπέστρεψαν εἰς τὸ ίδιον τῶν δωμάτιον, ἡ Δωροθέα ἡρώητης:

— Μαριάννα, τῆς τὰ εἶπες δὲλιο γιὰ τὴ μαμά μας;

— Ναί, ἀπῆγησε δυσθύμως ἡ Μαριάννα. Καὶ εἶπε αὐτὴν πῶς εἶναι ἐλεινά αὐτά που ἔγιναν... Δὲν βλέπω δύως τί θέτεις τὸν Τέλος-Τέλος, θυμωμένο, μὲ σγρια μάτια, μὲ στόρα στραβωμένο, ἀπὸ τὸ θυμό, καὶ ἀρματωμένο μὲ δύο βέργες.

— Ναί, ἀπῆγησε δυσθύμως ἡ Μαριάννα. Καὶ εἶπε αὐτὴν πῶς εἶναι ἐλεινά αὐτά που ἔγιναν... Δὲν βλέπω δύως τί θέτεις τὸν Τέλος-Τέλος, θυμωμένο, μὲ σγρια μάτια, μὲ στόρα στραβωμένο, ἀπὸ τὸ θυμό, καὶ ἀρματωμένο μὲ δύο βέργες.

— Μαριάννα, τῆς τὰ εἶπες δὲλιο γιὰ τὴ μαμά μας;

— "Ἄστε ἐμπήκες καὶ στὰ χρέη τώρα; — ἐφώναξε φρίττουσα ἡ Δωροθέα.

Η Μαριάννα ἀγεκάθησεν ἐπάνω στὸ κρεβάτι της, λέγουσα μὲ κακιωμένον τρόπον:

— Ούρ, ἀγοράτες! Θὰ τῆς τὰ ἐπιστρέψω, ἀμά μου στείλη ὁ πατέρας, φέστε χρέος δὲν εἶναι. Δὲν θά σου ζαναμίλησω πιά, δὲτι καὶ ἀν πῆς... εἶσαι ἀπαισία! — ἐπρόσθεσε, τρυπόνουσα κάτω ἀπὸ τὰ σκεπάσματα.

Η Δωροθέα ἔδωκε τόπον εἰς τὴν δρυγήν. "Ἔπεσε καὶ αὐτὴ εἰς τὴν κλίνη της. Η Μαριάννα γρήγορα ἐκοιμήθη, ἀλλὰ εἰς μεγαλήτεραι εἶμειναν ἀρκετὴν φραγκούν, συνομιλοῦσαι μὲ χαμηλήν φωνὴν δὲτι αὐτὴν καὶ διὰ τὴν Εθελίναν, χωρὶς νὰ εὑρίσκουν τί διαγωγὴν γενέσθεις δέσμους των.

Τὴν ἀλλην ἡμέραν τὸ πρωΐ, τὰ περιστότερα κορίτσια ἥσαν γυσταγμένα καὶ δύσθυμα, καὶ τὸ ἀπόγευμα τὰ ἔστειλαν εἰς μακρυνὸν περίπατον, δεστις κάπως τὰ ἔξωγόνησεν. Η Δωροθέα ἐπλήρωσε τὴν Μαίρην, διὰ νὰ ἔξαραντο δέσμον τὸ δυνατὸν ταχύτερον τὸ αγόριον χρέος τῆς Μαριάννας, τὴν δόποιαν πάλιν ἐδουκίμασε νὰ συμβούλευσῃ. "Αλλὰ αὐτὴ ἔκλεισε τὸν αὐτιά της καὶ κατ' οὐδένα λόγον ἐπεσθήθη νὰ την ἀκούσῃ, ἐνθαρρυνούμενη εἰς τὴν ἀνταρσίαν της ἀπὸ τὴν φίλην της Αδαν.

Η Δωροθέα ἔλαβε τὰς ἐπιστολὰς καὶ ἐπέστρεψε νὰ εῦρῃ τὴν Μαριάρην.

— Τὶ ἀσχημό πράγμα νὰ σου ἀνοίγουν οἱ ξένοι τὰ γράμματα καὶ νὰ τα διαβάζουν! τῆς εἶπε.

Ἐκάθησαν δίπλα δίπλα καὶ ἤρχισαν νὰ διαβάζουν μᾶζι. Η πρώτη ἐπιστολὴ ἦταν η Λόρη ἔκβαταζαν μὲ κάθε τρόπον ν' ἀποστάσουν τὴν Μαριάνναν καὶ τὴν Εθελίναν ἀπὸ τὴν ἐπιρροὴν τῆς Δωροθέας.

— Εξαφανα δόμως βάζει τές φωνές η Φασούλινα:

— "Αχ! μαρμά μου! τί εἶναι αὐτά; τί τέρατα εἶναι αὐτά που ἔρχονται ἔδω;!" (Ἐπειτα συνέχεια.) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Θὰ θεωρήσετε τὴν μητέρα μου ως ζένην."

"Ἐπειτα ἡτο μία ἐπ

έχει άλλη σ' ευχαριστώ πολύ διά τὰς καλὰς προθέσεις) καὶ Χίστα τοῦ Ταῦγέτου (σύντο διά τὴν ἀδελφήν σου.)

Μήκρα Μυστικά ἐπιθυμοῦν νάνταλλάξιον: ὁ Ἀρτοὺς μὲ τὴν Νανούκαν καὶ Κίτρινην Μάσκαν — ὁ Δοῦξ τῆς Δημητόραντης μὲ τὸν Δοῦκα τῆς Καρόσιου, Δούκισσαν τῶν Σαλάνων καὶ Ταλεινοῦ Γασεμίτ — ὁ Θετταλούμαργης μὲ τὸν Ἀστιανά, Ποίγυπτα Τζάλιαν, Μαγενμένην Ἀκροδαλασσάν καὶ Πτερωτὴν Ταξεδιωτιδα — ἡ Χαρά τῶν Γονέων μὲ τὸ Πεπρωμένον, Καρδιογνώστην, Μαργαρίταν τοῦ Αγαλού, Φοῖβη τῆς Σίου καὶ Αιγαίου — ὁ Οὐρανὸς τοῦ Μονοσοράνου μὲ τὸ Όχθον Αμάραντον, Ποίγυπτα Τζάλιαν καὶ Σανθή Φοίβην — τὸ Όχρον Αμάραντον μὲ τὴν Δούκισσαν τῶν Σαλάνων, Θετταλού Καλλέχην, Δαμπούν Κιθαρώδον, Ἀνδος τῆς Ἀγροτος καὶ Σημαναν τοῦ Φωτός — ἡ Ωραία Ἀπτίς μὲ τὸν Απελτιν Νάντην, Ἐργατικὸν Μόλημπα, Νίμφην τοῦ Σηκουάνα, Χενσανθεμίδα καὶ Πούλιον Δράκον — ἡ Παιδικὴ Χαρὰ μὲ τὸ Ερημο Πουλί, Πόστο-Αρθούρον, Καρδιογνώστην, Λευκὴν Νίκητα καὶ Κινέτικην Κοτσίδαν — ὁ Φαίνων μὲ τὸν Δικέφαλον Ἀστόρη, Φουρνέλλο, Ψαροπούλαν, Ἀγρελον τῆς Ἀγάπης καὶ Μυστηριώδη Φύσην — ἡ Ἑλληνούντα μὲ τὴν Ἐλπίδα τοῦ Μέλλοντος, Σεντενεμένη Ἑλληνόποντο καὶ Μαραμένην Μενεξήν.

“Πιστεπλασιες ἀσπαξεται τοὺς φίλους της: Χουσούν Αλάνα ([ΕΕ]) ἡ ἐπιστολὴ σου ωριατὴν ὅμως, ἀν ἔγραφες πιὸ εὐανάγνωστα, θὰ ἔπειρες περισσότερα εὐσημα σὲ πας απέμπω εἰς τὸν κανονισμὸν των Μ. Μυστικῶν) Κυρίαρχον τῆς Θαλάσσης ([ΕΕΕ]) μοῦ φαίνεται ὅτι τὸ φευδαρύδων σου εἴνε τόσον δραπτὸν, ὥστε δὲν πρέπει νόσου περνᾶ ἡ ἴδεα τῆς ἀλλαγῆς τὸ Π. Πινεμά ωριατατὸν) Χλιμαιραν ([Ε]) διὰ τὴν δραίαν ἐπιστολὴν, καὶ τὰ συλλυπητήρια μου διὰ τὸν θάνατον τοῦ θεού σου) Μαρουσολαν ([ΕΕ]) διὰ τὴν ἔξοχον ἐπιστολὴν τὰς εὐχάς μου διὰ τὰ γενεθλία σου εἰς τὸ προσεκτές βάναγγειλο τὴν ἔφεύρεσον σου, εὐγέ!) Ρόδον τῆς Ανατολῆς (ώρατα ἡ ἴδεα σου, ἀλλὰ πόσον δυσκολὸν να πραγματοποιηθῇ! [ΕΕΕ] διὰ τὴν λαμπρὰν διάτυπωσιν) Ἀρίμητον Γελοτοποιὸν ([ΕΕ]) ώραία ἡ παρομοίωσος σου· βεβαίως ἡ μακροδιότης εἴνε τὸ ἀσφαλέστερον δεῖγμα τῆς ἐπιτύχιας ἐνὸς περιοδικοῦ) Αἴδρυαν τῆς Ἐλευθερίας ([ΕΕ]) διὰ τὸν θρησκευτικὸν δεσμεύσεως ἄγαναγραμματίση. 231. Αἴνημα. Μ' ἔνα μὲ γράφεις κι' ὅμοιος ἔχω δύο μ. Κι' ἔνα τα προφέρης δίς, Θὰ κάμης, λύτα; τόνομά μου στὴ στιγμὴ ... Δὲν εἶνε νάπορης;

232. Κυβόλεξον ἐξ ἀναγραμματισμού. ★★★★ Διὰ νάποτελέσης τὸ Κυβόλεξον, ★★★★ πρέπει νὰ εὔρῃς μίαν ἱένιν. Αἱ ★★★★ ἄλλαι τρεῖς θὰ προκύψουν ἐκ τῆς πρότης ταῦτης λέξεως, διὰ τριῶν συγεγόνων ἀναγραμματισμῶν.

233. Κεκρυμμένη καὶ ἀντεστραμμένη Γονιά. 1. — Καινούργια γνῶσι νὰ σ' εἴχα πρῶτα. (διὰ τὴν κάθετον τῆς γονιάς.) 2. — Τρέφεται ψυχή μαθήμασι. 3. — Χρόνων καὶ πόνω τὰ καλά. 4. — Διὰ τῆς ὑπομονῆς θὰ νικήσητε πάντα. 5. — Κριταὶ τοῦ "Ἄδου", Μίνως, Ραδάμανθος, Αἰλακός. 6. — Ο, τι κάμης θά το εύρης.

234-237. Κεκρυμμένα καὶ ἀντεστραμμένα ὄνόματα δένδρων. 1. — Ταχύτεραι τῶν καλῶν εἴνε αἱ κακὴι εἰδήσεις. 2. — Εν Τραπεζοῦντι ἔβασιλευεν ὁ "Ἀέτιος. 3. — Η ἔλαφος καὶ ἡ δορκάς εἴνε κῶνα κερκόφρα. 4. — Ηλίθα καὶ ἀναχωρῶ αὐθημερόν. 38. Παΐγγιον.

α-στος-ε-τη-ε-βη-σι-γον-ε-τον-λε-η-δι-νον μυν-λη

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λίνεις δενται μέχρι τῆς 3 Ιουνίου. Ο χρόνης τῶν λίνων, εἰπε τον δίσον δειν να γράψω τὰς λίνεις των οι διαγωμένου, πολλές εἰναι ίναφιλ μας εἰς φακέλους, ων ίκανος πεντην 20 φύλλα καὶ τιμάται φρ. 1.

228. Συλλαβόδρυφος.

Εἰς τὸ μέσον δύο γραμμάτων κύριον ἔγραφα κραυγήν,

Κ' είδα τότε Νηρηΐδα νὰ προβάλῃ εἰς τὴν στιγμήν.

229. Στοιχεόδρυφος.

Ἀκκουμπῶ σέπετέντε μέρη Καὶ μ' ἔκεινα μὲ προφέρει:

"Οποιος βέβαια μὲ φέρε... Μ' ἀν τὰ τρία μόνον φέρη Τὰ ύστερινά μου μέρη. Τότε ἀκούει, — δὲν προφέρει.

230. Αναγράμματισμός.

Ρήτορ' ἀρχαῖον καὶ δεινὸν ὁ λίτης θάνατος, Εν δργανον δεσμεύσεως ἄγαναγραμματίση.

231. Αἴνημα.

Μ' ἔνα μὲ γράφεις κι' ὅμοιος ἔχω δύο μ. Κι' ἔνα τα προφέρης δίς,

Θὰ κάμης, λύτα; τόνομά μου στὴ στιγμὴ ... Δὲν εἶνε νάπορης;

232. Κυβόλεξον ἐξ ἀναγραμματισμού.

★★★★ Διὰ νάποτελέσης τὸ Κυβόλεξον, ★★★★ πρέπει νὰ εὔρῃς μίαν ἱένιν. Αἱ ★★★★ ἄλλαι τρεῖς θὰ προκύψουν ἐκ τῆς πρότης ταῦτης λέξεως, διὰ τριῶν συγεγόνων ἀναγραμματισμῶν.

233. Κεκρυμμένη καὶ ἀντεστραμμένη Γονιά.

1. — Καινούργια γνῶσι νὰ σ' εἴχα πρῶτα. (διὰ τὴν κάθετον τῆς γονιάς.)

2. — Τρέφεται ψυχή μαθήμασι.

3. — Χρόνων καὶ πόνω τὰ καλά.

4. — Διὰ τῆς ὑπομονῆς θὰ νικήσητε πάντα.

5. — Κριταὶ τοῦ "Άδου", Μίνως, Ραδάμανθος, Αἰλακός.

6. — Ο, τι κάμης θά το εύρης.

234-237. Κεκρυμμένα καὶ ἀντεστραμμένα ὄνόματα δένδρων.

1. — Ταχύτεραι τῶν καλῶν εἴνε αἱ κακὴι εἰδήσεις.

2. — Εν Τραπεζοῦντι ἔβασιλευεν ὁ "Ἀέτιος.

3. — Η ἔλαφος καὶ ἡ δορκάς εἴνε κῶνα κερκόφρα.

4. — Ηλίθα καὶ ἀναχωρῶ αὐθημερόν.

38. Παΐγγιον.

α-στος-ε-τη-ε-βη-σι-γον-ε-τον-λε-η-δι-νον μυν-λη

“Πιστεπλασιες ἀσπαξεται τοὺς φίλους της: Χουσούν Αλάνα ([ΕΕ]) ἡ ἐπιστολὴ σου ωριατὴν ὅμως, ἀν ἔγραφες πιὸ εὐανάγνωστα, θὰ ἔπειρες περισσότερα εὐσημα σὲ πας απέμπω εἰς τὸν κανονισμὸν των Μ. Μυστικῶν) Κυρίαρχον τῆς Θαλάσσης ([ΕΕΕ]) μοῦ φαίνεται ὅτι τὸ φευδαρύδων σου εἴνε τόσον δραπτὸν, ὥστε δὲν πρέπει νόσου περνᾶ ἡ ἴδεα τῆς ἀλλαγῆς τὸ Π. Πινεμά ωριατατὸν) Χλιμαιραν ([Ε]) διὰ τὴν δραίαν ἐπιστολὴν, καὶ τὰ συλλυπητήρια μου διὰ τὸν θάνατον τοῦ θεού σου) Μαρουσολαν ([ΕΕ]) διὰ τὴν ἔξοχον ἐπιστολὴν τὰς εὐχάς μου διὰ τὰ γενεθλία σου εἰς τὸ προσεκτές βάναγγειλο τὴν ἔφεύρεσον σου, εὐγέ!) Ρόδον τῆς Ανατολῆς (ώρατα ἡ ἴδεα σου, ἀλλὰ πόσον δυσκολὸν να πραγματοποιηθῇ! [ΕΕΕ] διὰ τὴν λαμπρὰν διάτυπωσιν) Ἀρίμητον Γελοτοποιὸν ([ΕΕ]) ώραία ἡ παρομοίωσος σου· βεβαίως ἡ μακροδιότης εἴνε τὸ ἀσφαλέστερον δεῖγμα τῆς ἐπιτύχιας ἐνὸς περιοδικοῦ) Αἴδρυαν τῆς Ἐλευθερίας ([ΕΕ]) διὰ τὸν θρησκευτικὸν δεσμεύσεως ἄγαναγραμματίση. “Επιστεπλασιες ἀσπαξεται τούς φίλους της: Χουσούν Αλάνα ([ΕΕ]) ἡ ἐπιστολὴ σου ωριατὴν ὅμως, ἀν ἔγραφες πιὸ εὐανάγνωστα, θὰ ἔπειρες περισσότερα εὐσημα σὲ πας απέμπω εἰς τὸν κανονισμὸν των Μ. Μυστικῶν) Κυρίαρχον τῆς Θαλάσσης ([ΕΕΕ]) μοῦ φαίνεται ὅτι τὸ φευδαρύδων σου εἴνε τόσον δραπτὸν, ὥστε δὲν πρέπει νόσου περνᾶ ἡ ἴδεα τῆς ἀλλαγῆς τὸ Π. Πινεμά ωριατατὸν) Χλιμαιραν ([Ε]) διὰ τὴν δραίαν ἐπιστολὴν, καὶ τὰ συλλυπητήρια μου διὰ τὸν θάνατον τοῦ θεού σου) Μαρουσολαν ([ΕΕ]) διὰ τὴν ἔξοχον ἐπιστολὴν τὰς εὐχάς μου διὰ τὰ γενεθλία σου εἰς τὸ προσεκτές βάναγγειλο τὴν ἔφεύρεσον σου, εὐγέ!) Ρόδον τῆς Ανατολῆς (ώρατα ἡ ἴδεα σου, ἀλλὰ πόσον δυσκολὸν να πραγματοποιηθῇ! [ΕΕΕ] διὰ τὴν λαμπρὰν διάτυπωσιν) Ἀρίμητον Γελοτοποιὸν ([ΕΕ]) ώραία ἡ παρομοίωσος σου· βεβαίως ἡ μακροδιότης εἴνε τὸ ἀσφαλέστερον δεῖγμα τῆς ἐπιτύχιας ἐνὸς περιοδικοῦ) Αἴδρυαν τῆς Θεοφράστης ([ΕΕΕ]) μοῦ φαίνεται ὅτι τὸ φευδαρύδων σου εἴνε τόσον δραπτὸν, ὥστε δὲν πρέπει νόσου περνᾶ ἡ ἴδεα τῆς ἀλλαγῆς τὸ Π. Πινεμά ωριατατὸν) Χλιμαιραν ([Ε]) διὰ τὴν δραίαν ἐπιστολὴν, καὶ τὰ συλλυπητήρια μου διὰ τὸν θάνατον τοῦ θεού σου) Μαρουσολαν ([ΕΕ]) διὰ τὴν ἔξοχον ἐπιστολὴν τὰς εὐχάς μου διὰ τὰ γενεθλία σου εἰς τὸ προσεκτές βάναγγειλο τὴν ἔφεύρεσον σου, εὐγέ!) Ρόδον τῆς Ανατολῆς (ώρατα ἡ ἴδεα σου, ἀλλὰ πόσον δυσκολὸν να πραγματοποιηθῇ! [ΕΕΕ] διὰ τὴν λαμπρὰν διάτυπωσιν) Ηλίθα Φέρμιτος ([ΕΕΕ]) μοῦ φαίνεται ὅτι τὸ φευδαρύδων σου εἴνε τόσον δραπτὸν, ὥστε δὲν πρέπει νόσου περνᾶ ἡ ἴδεα τῆς ἀλλαγῆς τὸ Π. Πινεμά ωριατατὸν) Χλιμαιραν ([Ε]) διὰ τὴν δραίαν ἐπιστολὴν, καὶ τὰ συλλυπητήρια μου διὰ τὸν θάνατον τοῦ θεού σου) Μαρουσολαν ([ΕΕ]) διὰ τὴν ἔξοχον ἐπιστολὴν τὰς εὐχάς μου διὰ τὰ γενεθλία σου εἰς τὸ προσεκτές βάναγγειλο τὴν ἔφεύρεσον σου, εὐγέ!) Ρόδον τῆς Ανατολῆς (ώρατα ἡ ἴδεα σου, ἀλλὰ πόσον δυσκολὸν να πραγματοποιηθῇ! [ΕΕΕ] διὰ τὴν λαμπρὰν διάτυπωσιν) Ηλίθα Φέρμιτος ([ΕΕΕ]) μοῦ φαίνεται ὅτι τὸ φευδαρύδων σου εἴνε τόσον δραπτὸν, ὥστε δὲν πρέπει νόσου περνᾶ ἡ ἴδεα τῆς ἀλλαγῆς τὸ Π. Πινεμά ωριατατὸν) Χλιμαιραν ([Ε])